VOLEI

Analizînd jocul echipelor noastre fruntaşe

CUM SÎNT APLICATE ULTIMELE MODIFICĂRI ALE REGULAMENTULUI

Modificările aduse regulamentului de volei de către Congresul F.I.V. ţinut la Tokio în 1964 urmăresc să dinamizeze jocul, să-l facă mai atractiv; ele vin în special în sprijinul apărării, care era deseori uşor depăşită de atac.

Dintre modificările mai importante subliniem admiterea trecerii mîinilor peste plasă în acţiunea de blocaj şi permiterea a două lovituri consecutive tot la blocaj, numărul loviturilor rămînînd la trei.

Aceste modificări duc la o îmbunătăţire însemnată a jocului. De exemplu: trecerea mîinilor peste plasă la blocaj determină o acoperire mult mai mare a

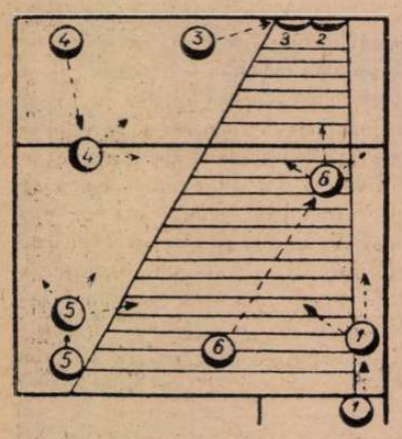

Figura 1

terenului propriu, iar reluarea mingii din blocaj de către aceiaşi jucători (autodublarea) permite menţinerea în joc a unor mingi care erau de cele mai multe ori pierdute şi eliberează parţial de sarcini un jucător din linia a doua. Acest fapt atrage după sine şi unele schimbări în tactica apărării şi atacului.

În afara acestor aspecte tehnico-tactice, noile modificări ridică şi alte probleme, unele legate — de pildă — de selecţia jucătorilor. Fără jucători înalţi sau cu săritură foarte bună şi dublată de o deosebită rezistenţă în regim de viteză, practicarea voleiului de performanţă va fi greu de realizat.

Un sprijin în înţelegerea interpretării exacte a noilor modificări ale regulilor de joc l-a adus Federaţia de volei prin Colegiul central de arbitri şi ziarul „Sportul popular", care au pus la îndemîna arbitrilor şi antrenorilor materiale prelucrate şi comentate, au organizat consfătuiri, arbitraje de şcoală, au publicat articole speciale de îndrumare şi stimulative etc. Nu aceeaşi atenţie s-a acordat însă în lumina acestor modificări pregătirii echipelor. Aceasta constituie după părerea noastră, una din cauzele pentru care noul ce trebuia să aducă în jocul echipelor este timid şi neunitar.

Analizînd în acest sens în special comportarea echipelor campioane care au confruntări internaţionale importante şi sînt direct interesate în a promova noul, apreciem că s-a făcut prea puţin.

Echipa masculină Rapid a arătat mai multe preocupări privind noua orientare. Astfel, ea abordează în prezent în apărare ambele sisteme, în funcţie de calităţile jucătorului aflat în zona a VI-a. La blocaj, rapidiştii folosesc avantajul mîinilor peste plasă, deoarece ei făceau aceasta destul de frecvent şi anterior modificărilor (Grigorovici, Drăgan, Ardelea), dar mai au de realizat multe îmbunătăţiri sub acest aspect. Cît priveşte dublarea, o considerăm necorespunzătoare dacă vorbim de locul ocupat de jucătorul care o efectuează în spatele blocajului la 3 m, deoarece, practic, cînd blocajul este făcut corect, în zona respectivă nu vin mingi. Plasamentul celorlalţi jucători (şi ne referim mai ales la cei din linia a doua, din zonele V şi I, care ocupă direcţiile principale de atac în afara blocajului, unde sînt dispuşi jucătorii cei mai mobili, care folosesc deseori şi schimbul de locuri) este bun, fiecare jucător cunoscîndu-şi locul şi sarcinile. În apărare, un rol hotărîtor are jucătorul Drăgan, care îndeplineşte sarcini multiple, suplinind în mare măsură şi lipsa de mobilitate a celorlalţi jucători.

Preocupările pentru atac sînt în schimb minore, atît în ceea ce priveşte construirea lui, cît şi execuţiile tehnice. Şi cele cîteva încercări de a varia atacul (combinaţii cu atac simultan pe centru simulează jucătorii 2 şi 4) le considerăm ineficace în faţa unui blocaj bun, pentru că spaţiul în care se desfăşoară este mult prea mic. Dublarea atacului este **înţeleasă** corespunzător, fiind în concordanţă cu noile cerinţe, dar manifestă încă **lipsuri în aplicare.**

Dacă situaţia la băieţi este, să zicem, satisfăcătoare, aşa cum arătam mai sus, la campioana feminină Dinamo ea e mai dificilă. Privind jocul echipei în general, apreciem că atît în atac cît şi în apărare concepţia de joc este confuză, echipa acţionînd deseori întîmplător, fără orizont.

În apărare, Dinamo foloseşte mai mult blocajul individual, iar în ceea ce priveşte dublarea şi plasamentul, jucătoarele nu-şi cunosc locul şi sarcinile pe teren.

Referitor la atac, se constată că ei e rudimentar şi construit şablon, indiferent de adversarul pe care-l au în faţă dinamovistele (de exemplu, o echipă care joacă fără blocaj, cum este Galatasaray Istanbul). Totodată, nu s-au văzut preocupări speciale pentru dublarea şi plasamentul în atac. Primirea mingilor din serviciu şi pasele sînt imprecise, iar mişcarea în teren redusă. În sfîrşit, echipa Dinamo, deşi are un lot numeros şi omogen, foloseşte în joc formule improvizate, iar utilizarea jucătoarelor pe posturi este nejudicioasă.

Referindu-ne la celelalte echipe din categoria A, trebuie să spunem că preocupările sînt şi mai palide: doar cîteva progrese la Rapid (fete), la Tractorul Braşov şi la Dinamo Bucureşti (băieţi).

Se pune în mod firesc întrebarea: ce e de făcut? Să aşteptăm să vedem ce fac alţii sau a venit timpul să punem priceperea şi cunoştinţele noastre la contribuţie şi să găsim singuri rezolvarea acestor probleme noi? Avem convingerea că antrenorii şi jucătorii noştri au capacitatea şi posibilităţile necesare pentru aceasta. Bineînţeles, însă, că ei vor obţine rezultate superioare în primul rînd printr-o îndrumare unitară din partea forurilor de specialitate, iar apoi prin contribuţia lor creatoare.

★

Perioada care s-a scurs de la introducerea noilor modificări a fost suficient de lungă, dar nu îndeajuns de concludentă. Pentru restabilirea echilibrului dintre atac şi apărare, care trebuia să ducă implicit la creşterea spectaculozităţii prin menţinerea mingii în joc mai mult timp, socotim că este util să se întreprindă cele de mai jos.

În privinţa pregătirii fizice este necesar ca în antrenamente să se efectueze sărituri multiple, astfel încît jucătorii să poată realiza blocaje bune pe toată durata meciului. La fel, trebuie acordată o atenţie sporită vitezei de execuţie şi de deplasare.

Blocajul este elementul care are un rol foarte important din punct de vedere tehnic în jocul actual. El trebuie îmbunătăţit foarte mult în antrenamente şi, acolo unde sînt posibilităţi, să fie pregătiţi în mod deosebit jucătorii înalţi.

O dată cu blocajul, va trebui învăţată, perfecţionată şi autodublarea, pentru a elibera parţial un jucător din apărare, din linia a doua.

COLŢUL SPECIALISTULUI

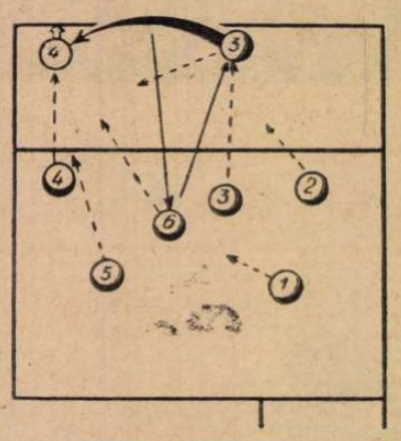

Figura 2

Paralel cu blocajul, trebuie perfecţionat şi atacul. Vor trebui însuşite, de exemplu, temeinic, procedee cum sînt lovitura de atac de departe de plasă şi lovitura de atac prin rotarea braţului. De asemenea, va trebui antrenată lovitura de atac (cu intensităţi diferite şi în direcţii cît mai variate) însoţită de fente.

Serviciul este elementul care trebuie executat în aşa fel încît să-i pună adversarului probleme cît mai dificile în construirea atacului. Pentru aceasta va fi nevoie ca fiecare dintre jucători să poată folosi în egală măsură procedee de forţă şi de precizie.

Mişcarea în teren, în atac şi în apărare, va trebui mult îmbunătăţită prin folosirea procedeelor de deplasare cele mai adecvate, precum şi prin promptitudinea participării la fazele de joc.

Este necesară perfecţionarea jucătorilor la primirea mingilor venite din serviciu şi mai ales la ridicarea mingii: trebuie ca fiecare jucător să posede o tehnică bună, îndeosebi privind precizia execuţiei.

Tactica în apărare. În situaţia în care blocajul este bine executat, în linia a doua sînt deajuns doi jucători, dispuşi pe direcţiile principale (jucătorii 5 şi 1), ca în **figura 1:** jucătorul 5 avînd sarcina de a acoperi diagonala lungă, iar jucătorul 1 — spaţiul dinafara blocajului din zona I. Jucătorul 4 acoperă diagonala scurtă, iar jucătorul 6 are pe de o parte sarcina de a prelua mingile scurte şi plasate peste blocaj în centrul terenului, iar pe de altă parte de a dubla blocajul. Deci, jucătorii sînt plaţi pe teren pe trei linii. Cu alte cuvinte, spaţiul acoperit de blocaj rămîne absolut încredinţat lui, iar ceilalţi jucători acoperă terenul rămas liber, împărţindu-se egal de o parte şi de alta a terenului acoperit de blocaj. Pentru ca eficacitatea blocajului să fie crescută, recomandăm schimbul de locuri între jucătorii din linia întîi, astfel ca blocajul să fie făcut de cei mai înalţi.

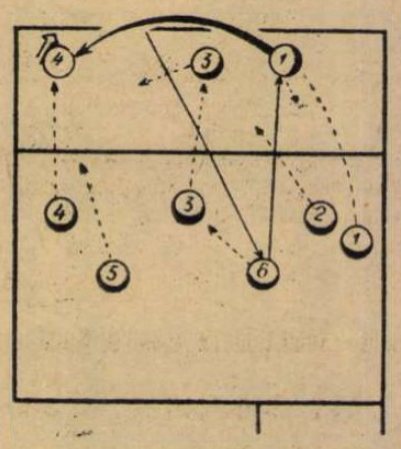

Figura 3

La ora actuală tactica în atac este greu de rezolvat în principal prin combinaţii subtile. După părerea noastră, sînt de preferat combinaţiile simple, dar care să fie finalizate printr-o tactică individuală superioară. Este vorba de fapt de rezolvarea atacului printr-o pregătire multilaterală a trăgătorului, aşa cum s-a arătat mai sus la aspectele tehnice ale loviturii de atac.

Efectuarea blocajului în noile condiţii pune probleme deosebite şi echipei care atacă. Blocajul respinge mingea pe o traiectorie extrem de scurtă şi foarte aproape de trăgător. Deplasarea jucătorilor care efectuează dublarea trebuie executată, aşadar, din timp şi foarte rapid, cu oprire în poziţie joasă, de către doi sau chiar trei jucători. Iată, în **figurile 2 şi 3,** două exemple.

Figura 2. Jucătorii sînt aşezaţi pe teren la primirea serviciului. Jucătorul 6 preia din serviciu, 3 se deplasează la plasă şi ridică, 4 atacă, 3 după ridicare se deplasează cu paşi adăugaţi şi dublează la 1 m de plasă, 5 şi 6 se deplasează oblic înainte şi fac acelaşi lucru.

Figura 3. Jucătorii sînt aşezaţi pe teren la primirea serviciului şi se efectuează o combinaţie cu intrarea jucătorului 1. Jucătorul 6 primeşte serviciul, 1 ridică, după care îşi ocupa zona, 4 atacă, 5 se deplasează oblic înainte la dublare, iar 3, după ce s-a pregătit de atac, se retrage şi dublează cu 5.

Considerăm, în încheiere, că pregătirea tehnico-tactică a jucătorilor şi a jucătoarelor va putea fi foarte bine realizată dacă se va folosi în antrenamente metoda condiţiilor analoge jocului, aceasta ducînd la o scurtare a procesului de învăţare şi perfecţionare a tehnicii şi tacticii, la o înţelegere mai clară a diferitelor situaţii de joc.

prof. CORNELIA GHIBU
şef de lucrări la I.C.F.

prof. ŞTEFAN ROMAN
asistent la I.C.F.

În completare la cronica etapei

C.S.M.S. IAŞI — FARUL CONSTANŢA 2—3. În ciuda aparenţei pe care o poate produce scorul, a fost una din cele mai anoste partide la care au asistat vreodată ieşenii. Ambele echipe s-au comportat sub orice critică, departe de ceea ce li se pretinde unor formaţii din cat. A. Gazdele, pe linia ultimelor lor evoluţii, şi-au dezamăgit suporterii prin lipsa de voinţă şi orientare tactică. (EUGEN URSU-coresp.).

ŞTIINŢA TIMIŞOARA — PETROLUL PLOIEŞTI 3—2. Calitatea jocului — inferioară aşteptărilor, ca urmare a nivelului scăzut atins şi de o echipă şi de cealaltă, jucătorii lor activînd fără nerv şi lăsînd impresia de oboseală. Ştiinţa a învins mulţumită plusului de calităţi moral-volitive acţionate în ultimul set. S-au remarcat Coste (Ştiinţa) şi Zamolo de la Petrolul. (ION IOANA-coresp.).

DINAMO BIHOR — ŞTIINŢA CLUJ 0—3. Victorie deplin meritată a oaspeţilor, mai buni din toate punctele de vedere, dintre ei evidenţiindu-se Bînda şi Biji. Gazdele (care în setul doi, pierdut la 14, au condus cu 9—3, 11—6 şi 14—10) s-au prezentat sub aşteptări, nemulţumind prin jocul lor steril şi nervos. Arbitrajul prestat de Em. Iagodici (Timişoara) — bun, deşi foarte slab ajutat de secundul I. Pop (Beiuş); acesta a fost neatent şi complet depăşit de joc. (M. DOMIŢIAN-coresp.).

ŞTIINŢA GALAŢI — MINERUL BAIA MARE 3—0. Meciul a durat 30 de minute, jocul fiind tot timpul la discreţia studenţilor. S-au remarcat Ozum şi Udişteanu de la Ştiinţa şi Sterie de la Minerul. (GH. ARSENE-coresp.).

A APĂRUT NR. 4
AL REVISTEI
SPORT

Din cuprins:
BASCHET: Dinamo Bucureşti şi Steaua faţă-n faţă
BOX: „Boxează copiii din Cîmpulung".
FOTBAL: Fotbalul şi matematica (34 de ani din viaţa echipei naţionale); Portret Mihai Ionescu (Petrolul); De la vedeta-factotum la jocul colectiv; **Speranţe pentru Londra 1966** (corespondenţă specială din Berlin pentru revista SPORT); **Povestea lui Di Stefano** (IX).
REPORTAJUL NOSTRU: Petrolul Ploieşti şi tinereţea
RUGBI: Către „porţile de aur" ale rugbiului...
MAGAZIN SPORTIV

Sub privirile celorlalţi copii care-şi aşteaptă rîndul, pleacă în cursa de slalom uriaş unul din băieţii din categoria 8—11 ani.

Foto: D. Stănculescu

SCHI

Tinerii noştri săritori au perspective la... combinată nordică

De vorbă cu prof. Tiron despre concursurile de la Borşa

Recent s-au desfăşurat la Borşa două importante concursuri de sărituri: *campionatul republican* (cîştigat de *I. Eros* de la Dinamo Braşov) şi *„Cupa R.P.R."* (învingător *V. Mărgineanu* de la Tractorul Braşov). În legătură cu aceste întreceri, am solicitat părerea prof. C. Tiron, unul din delegaţii federaţiei prezent la întreceri:

— *Iniţiativa organizării acestor concursuri pe trambulina de la Borşa s-a dovedit binevenită,* ne-a declarat prof. Tiron. *Trambulina este excelentă şi are marea calitate că permite sărituri pornind de la 50 de metri pînă la 80—90 de metri, în perfecte condiţii de securitate. Săritorii au putut face astfel o trecere treptată de la trambulina mijlocie din Poiana Braşov la cea de la Borşa.*

— Cum s-au desfăşurat antrenamentele şi concursurile?

— *Din cauza neglijenţei întreprinderii „Izvoarele", trambulina începuse să se degradeze. Cu sprijinul localnicilor, trambulina a fost însă repede pusă la punct şi astfel antrenamentele şi concursurile s-au disputat în condiţii excelente. Tinerii I. Eros, V. Mărgineanu, N. Dorobanţ şi A. Biriş s-au dovedit cei mai buni fiind în permanenţă în primele cinci locuri. Vreau să-l evidenţiez în mod deosebit pe „veteranul" Florea Voinea, care prin seriozitatea, conştiinciozitatea şi atenţia cu care s-a pregătit şi a concurat a constituit un exemplu foarte frumos pentru ceilalţi săritori. Ca performanţe menţionez că în timpul antrenamentelor s-a sărit 75—80 m, la concursuri peste 80 m, iar cu prilejul unei tentative V. Mărgineanu a realizat 86,5 m, cea mai lungă săritură obţinută vreodată în ţara noastră.*

— În încheiere, ce perspective întrevedeţi săritorilor noştri?

— *Săritorii noştri au talent, dar pentru că deocamdată nu putem asigura cele mai bune condiţii de pregătire, sînt de părere că trebuie îndrumaţi către combinată nordică, unde pot ajunge în timp scurt la performanţe de nivel internaţional. La sărituri ei au o valoare apropiată de aceea a concurenţilor fruntaşi, în lume, iar la fond verificările au arătat că pot progresa rapid. Ca amănunte interesante subliniez că vîrsta celor la care mă refer este între 18—20 ani, că Mărgineanu a fost şi ciclist, iar Eros a făcut şi schi-fond.*

(d. st.).

COPIII DE AZI POT AJUNGE SCHIORI DE VALOARE

Ca şi în alţi ani, tradiţionalul „Concurs republican al copiilor" a prilejuit afirmarea a numeroase elemente talentate. Spre deosebire însă de anii trecuţi, „speranţele" de acum au perspectiva de a progresa, astfel ca atunci cînd vor atinge vîrsta „senioratului" să aibă o valoare reală şi să se afirme pe plan internaţional. Spunem aceasta ţinînd seama că în momentul de faţă schiorii din cele mai importante centre alpine ale ţării au la dispoziţie mijloace mecanizate de urcuş: cei din Braşov telefericul din Poiană pînă în Kantzer şi două schi-lifturi (unul în Poiană, unul în Kantzer), cei din Predeal telefericul de pe Clăbucet, iar cei din Sinaia telefericul de pe Valea lui Carp. Toate acestea **pot asigura parcurgerea unui mare număr de kilometri pe schiuri,** cu condiţia ca activitatea secţiilor de schi ale cluburilor şi asociaţiilor sportive şi ale şcolilor sportive de elevi să fie organizată şi orientată spre un ţel precis: progresul micilor schiori.

Concret, activitatea acestora se poate desfăşura astfel: antrenamentul pe schiuri să înceapă la căderea primei zăpezi (deci pîrtiile trebuie curăţate din vreme) şi să se încheie cît mai tîrziu (anul acesta stratul de zăpadă este de 70—100 cm şi poate dura pînă după 15 aprilie); pregătirile să se desfăşoare zilnic, înainte sau după terminarea orelor de şcoală. Pentru elevii din Predeal rezolvarea este simplă, deoarece au pîrtia la „doi paşi" de şcoală sau de casă. Pentru cei din Sinaia şi Braşov trebuie asigurat transportul pînă la punctul de plecare a telefericului. Astfel, înainte de a începe şcoala sau curînd după încheierea orelor, tinerii schiori pot ajunge la pîrtie pentru a parcurge două-trei coborîri, ceea ce ar însuma 7—10 km pe zi. În plus, în timpul vacanţelor de iarnă (luna decembrie) şi de primăvară (luna martie) se pot organiza tabere în care să se facă antrenamente intense, în tot cursul zilei.

Desigur, pot fi făcute şi alte propuneri. Mai întîi însă, să le vedem puse în practică, pe cele de mai sus. Sînt esenţiale, după părerea noastră.

D. STĂNCULESCU